καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα μεγάλου δῆθεν ἐνδιαφέροντος, μερικὲς ἐρωτήσεις περὶ τοῦ βίου του, περὶ τῶν σκοπῶν του. Ἀπεκρίθη χωρὶς στενοχωρίαν,μοῦ διηγήθη ὅτι εἶχε ταξειδεύσει πολὺ εἰς τὴν Ἀφρικήν, εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Ἀμερικήν. Προσέθηκε δὲ γελῶν :

— Εἶχα πολλὰς περιπετείας ! ὦ γιές !

Ἔπειτα ἄρχισα πάλιν νὰ ὁμιλῶ περὶ κυνηγίου καὶ μοῦ ἔδωσε περιέργους λεπτομερείας γιὰ τὸ κυνῆγι τοῦ ἱπποποτάμου, τῆς τίγρεως, τοῦ ἐλέφαντος καὶ τοῦ γορίλλα ἀκόμη.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα, εἶνε φοβερά, τοῦ εἶπα.

— Ὦ ὄχι, τὸ πλέον φοβερὸν εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἀπήντησε.

Κι' ἄρχισε νὰ γελάῃ μὲ τὴν καρδιά του, μὲ τὸν θορυβώδη ἐκεῖνον ἀγγλικὸν γέλωτα.

— Ἔκαμα πολὺ κυνήγιον καὶ εἰς τὸ ἄνθρωπος.

Ἔπειτα ὡμίλησε περὶ ὅπλων καὶ μοῦ προσεφέρθη νὰ εἰσέλθω στὴν εἰκία του, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ ὅπλα διαφόρων συστημάτων.

Ἡ αἴθουσα ἦταν ντυμένη ὅλη μὲ μαῦρο μεταξωτό, χρυσοκέντητο. Μεγάλα κίτρινα ἄνθη, ποὺ φέγγαν σὰν φωτιά, ἦσαν κεντημένα ἐπάνω στὸ σκοτεινὸ ὕφασμα.

— Αὐτὸ εἶνε ἐριοῦχον, μοῦ εἶπε, τῆς Ἰαπωνίας.

Ἀλλὰ σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ τοίχου ἕνα ἀλλόκοτο πρᾶγμα, μοῦ ἔλκυσε τὸ βλέμμα. Ἀπάνω σ' ἕνα τετράγωνο ἀπὸ κόκκινο βελοῦδο, ἕνα μαῦρο πρᾶγμα διεκρίνετο. Ἐπληησίασα·ἦτο ἕνα χέρι,χέρι ἀνθρώπου. Καὶ ὄχι χέρι σκελετοῦ,κόκκαλο δηλαδὴ λευκὸ καὶ καθαρό,ἀλλὰ χέρι μαῦρο, ἀποξηραμμένο, μὲ κάτι κίτρινα νύχια,μὲ τοὺς μῦς ἀπογυμνωμένους καὶ μὲ ἴχνη αἵματος ξηροῦ,ἀπάνω εἰς τὰ κόκκαλα,ποὺ ἦσαν κομμένα ἴσια, σὰν μὲ πελέκυ βαρύ, στὸ μέσον τοῦ βραχίονος.

Γύρω ἀπὸ τὸ μετακάρπιον, μιὰ πελώρια σιδηρένια ἁλυσσίδα, τὸ κρατοῦσε εἰς τὸν τοῖχον, μ' ἕνα χαλκᾶ, τόσο χονδρὸν καὶ δυνατόν, ποὺ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ καὶ ἐλέφαντα ἀκόμη.

— Τί εἶνε αὐτό ; ἐρώτησα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερος ἐχθρός μου, εἶπεν ὁ Ἄγγλος ἀπαθῶς. Προέρχεται ἐξ Ἀμερικῆς. Τὸ διέσχισα μὲ τὴν σπόθαν καὶ ἔβγαλα τὸ τομάριον μὲ ὀξεῖαν πέτραν καὶ τὸ ἐξήρανα ὀκτὼ ἡμέρες εἰς τὸν ἥλιον, προσέθεσε κακομεταχειριζόμενος τὴν Γαλλικήν.

Ἔψαυσα τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο λείψανο, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσο μεγάλο, σὰν νὰ ἀνῆκεν εἰς κανένα κολοσσόν. — Τὸ χέρι αὐτό, ἦταν εἰδεχθέστατο, καθὼς ἦταν ξεγδαρμένο.

Εἶπα :

—Θὰ ἦταν πολὺ δυνατὸς ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

— Ὦ γιὲς ἀλλὰ ἐγκὼ ἤμουν πλέον ἰσχυρός. Ἔθεσα τὴν ἁλυσσος αὐτή, διὰ νὰ τὸ κρατῇ καλά.

Ἐνόμισα ὅτι ἀστειεύθηκε καὶ τοῦ εἶπα :

— Αὐτὴ ἡ ἅλυσσος εἶναι πλέον περιττή, μήπως θὰ φύγῃ τὸ χέρι ;

Ἀλλὰ αὐτὸς εἶπε σοβαρά.

— Θέλει πάντοτε νὰ φύγῃ... αὐτὴ ἡ ἅλυσσος εἶναι ἀνάγκη !... Τὸν κύτταξα καλά, σκεπτόμενος. «Μήπως εἶν' τρελλός ;».

—Ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία τουήτα τόσο ἤρεμη, ἀπαθής, καλοκάγαθη. Ἄλλαξα ἀμέσως ὁμιλία καὶ ἐθαύμασα τὰ ὅπλα του... Παρετήρησα τότε ὅτι τρία ρεβόλβερ γεμάτα ἦσαν ἀκουμπισμένα, σὲ τρεῖς διάφορες μερὲς τῆς αἰθούσης, ὡς ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ φοβότανε καμμιὰ ἐξαφνικὴ ἐπίθεσι.

Ἀπὸ τότε πῆγα πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι του.— Ἔπειτα ἔπαυσα ἐντελῶς νὰ τὸν ἐπισκέπτομαι... Ὅλοι, ἄλλως τε, τὸν εἶχαν συνηθίσει καὶ κανένας δὲν ἐδείκνυε πλέον ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν...

Ἐπέρασεν ἔτσι ἕνας χρόνος, ὅταν ἕνα πρωΐ, ὁ ὑπηρέτης μου μὲ ἐξυπνῇ καὶ μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι τὸν Σὲρ—Τζὼν—Ρόγουελ τὸν ἐδολοφόνησαν τὴ νύχτα...

Σὲ μισὴ ὥρα ἤμουνα στὴν ἔπαυλι τοῦ Ἄγγλου μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο.— Ὁ ὑπηρέτης του ἀπηλπισμένος, ἔκλαιε ἔμπρὸς στὴν πόρτα. Κατ' ἀρχὰς ὑποπτεύθηκα αὐτόν, ἀλλὰ ἔπειτα ἐπείσθην ὅτι ἦτανε ἀθῶος.

Οὐδέποτε εὑρέθηκεν ὁ ἔνοχος !

Καθὼς μπῆκα εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ Ἄγγλου, παρετήρησα ἀμέσως τὸ πτῶμα, κείμενον ὕπτιον, στὴ μέση τοῦ δωματίου. Τὸ γιλέκο του ἦταν σχιμένο, τὸ ἕνα μανίκι του κρεμόταν τραβηγμένο μὲ ὁρμή. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἐκεῖ μέσα λυσσαμένα πάλαιψαν.

Ὁ Ἄγγλος εἶχε στραγγαλισθῆ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μαῦρο καὶ πρισμένο καὶ ἡ ὄψις του ἐξέφραζε φρικώδη τρόμο, μέσα στὰ σφιγμένα δόντια του κρατοῦσε κάτι τί,καὶ ὁ λαιμόςτου τρυπημένος μὲ πέντε τρύπες, ἦταν κατσματωμένος. Ἕνας γιατρὸς ποὺ ἦλθε καὶ ἐξήτασε ἐπὶ μακρόν,τὰ ἴχνη τῶν δακτύλων καὶ τὴνσάρκα, εἶπεν:

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐστραγγαλίσθη ἀπὸ ἕνα σκελετόν !

Ἀνατρίχιασα ἀμέσως ὅλος, καὶ γύρισα στὸν τοῖχο, ὅπου ἦταν τὸ φρικῶδες, τὸ ὑδαρμένο χέρι.— Δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Μόνον ἡ ἁλυσσίδα σπασμένη κρεμόταν. Τότε ἔκλινα πρὸς τὸν νεκρὸ καὶ εὑρῆκα μισὸ εἰς τὸ στόμα του τὸ συνεσπασμένο, ἕνα ἀπὸ τὰ δάχτυλα, κομμένο μὲ τὰ δόντια, τοῦ τρομακτικοῦ χεριοῦ, ποὺ χάθηκε !....

Ἄρχισαν αἱ ἀνακρίσεις.— Δὲν προέκυψε τίποτε.— Ὁ ὑπηρέτης κατέθεσε τὰ ἑξῆς : Ἀπὸ ἑνὸς μηνός, ὁ κύριός του ἦταν ταραγμένος. Ἐλάβαινε γράμματα πολλὰ καὶ τὰ ἔκαιε ἀμέσως. Πολλὲς φορὲς ἔπαιρνε ἕνα μαστίγιο, καὶ μὲ μιὰ ὀργή, μὲ μιὰ μανία, ποῦ τὸν ἔκανε σὰν παλαβό, ἔδερνε μὲ λύσσα, μὲ ὅση εἶχε δύναμι, ἐκεῖνο τὸ κρεμασμένο χέρι.— Ἐκοιμώτανε πολὺ ἀργὰ καὶ κλειδωνότανε μὲ προφύλαξι στὴν κάμαρά του.— Πάντοτε εἶχε τὰ ὅπλα του, κοντά του.— Πολλὲς φορὲς ἀκούστηκε τὴ νύχτα, νὰ μιλάῃ δυνατά, σὰν νὰ ἐμάλωνε μὲ κάποιον. Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν ἔκανε θόρυβο καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπῆγε νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο, τὸν εἶδε νεκρὸ καὶ ξαπλωμένο.....

Τὴν ἄλλη μέρα μοῦ ἔφεραν, εὑρεθὲν εἰς τὸ νεκροταφεῖο, ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ Τζὼν—Ρόγουελ. τὸ μαῦρο χέρι.

Ὁ λιχανὸς δάκτυλος ἔλειπε !

— Ἰδού,κυρίες μου, εἶπε ὁ ἀνακριτής, ἡ ἱστορία μου,τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω.

Αἱ γυναῖκες σαστισμένες, κατακίτρινες ἔτρεμαν.

— Μὰ αὐτὴ δὲν εἶναι λύσις ἱκανοποιητική, ἐφώναξε μιά. Νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσετε.— Δὲν θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμειδίασε αὐστηρῶς, ὅπως μειδιοῦν οἱ ἀνακριταί.

— Ὦ, ἐγὼ ἴσως νὰ χαλάσω τὰ τρομερά σας ὄνειρα. Ἐγὼ ὑποθέτω ἁπλούστατα, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ χεριοῦ, δὲν εἶχεν ἀποθάνει καὶ ὅτι ἐπῆγε νὰ τὸ ζητήσῃ, μ' ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔμεινε ! Ἀλλὰ πῶς τὸ κατόρθωσε,δὲν μπόρεσα νὰ μάθω !.. Εἶδος ἐκδικήσεως κι' αὐτό !

-- Μπᾶ ! μπᾶ ! μπᾶ ! ἐψιθύρισε μιὰ ἐκ τῶν γυναικῶν. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἔτσι ποῦ τὸ λέτε !

Κι' ὁ δικαστὴς μειδιῶντας πάλιν σοβαρά,ὅπως ὅλοι οἱ δικαστικοὶ παραγεμισμένοι μὲ τὴν κενήν των σοβαρότητα :

— Ἐγὼ σᾶς τὸ προεῖπα εἶπε, ὅτι ἡ ἐξήγησίς μου, δὲν θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ !...

GUY DE MAUPASSANT

Τὸ μαῦρο χέρι βρέθηκε στὸ νεκροταφεῖο

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΛΥΣΣΑΞΕ...

Ὁ μακαρίτης διευθυντὴς τῆς «Ἀκροπόλεως», Βλάσιος Γαβριηλίδης, εἶχε τὴν συνήθειαν τελευταῖο, νὰ διακόπτῃ ἀποτόμως τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἐδημοσιεύοντο στὴν «Ἀκρόπολι» καὶ δὲν ἔκαμναν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι καὶ ν' ἀρχίζῃ ἄλλα. Τὸ ἴδιο συνέβη κάποτε ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ γράφει ἕνα μυθιστόρημα ὁ συνάδελφος κ. Χάρης Σταματίου, συντάκτης του τότε καὶ δὴ ἀνήλικος. Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, ὑπὸ τὸν τίτλον «Χωρὶς Ἔρωτα», εἶχεν ὡς ἥρωα τὸν περίφημον ἀστυνομικὸν διευθυντὴν Μπαϊρακτάρην, τὸν ἀπηνῆ, ὡς γνωστόν, διώκτην τῶν ἀθηναίων κουτσοβάκηδων. Ἐπίσης ἐπαίζε σπουδαῖο ρόλο σ' αὐτὸ ἕνα σκυλὶ μπουλντόκ. Ὅπως ὅμως καὶ τὰ ἄλλα μυθιστορήματα, οὕτε αὐτὸ ἐπροκάλεσε θεομηνίαν, ὅπως ἐπερίμενε ὁ Γαβριηλίδης καὶ ὁ συγγραφεύς του ἔλαβε μετὰ μίαν ἑβδομάδα τὴν ἐντολὴν νὰ τὸ διακόψῃ :

-- Μὰ εἶμαι ἀκόμη στὴν ἀρχή, διεμαρτυρήθη ὁ νεαρὸς καὶ ἀκούσιος μυθιστοριογράφος.

— Δὲν ἔχει σημασίαν, ἐπέμεινε ὁ Γαβριηλίδης, νὰ τὸ τελειώσετε.

— Μὰ κατὰ ποιὸν τρόπο ;

— Νὰ εὕρετε ἕνα. Σεῖς ποὺ εἴχατε τὴν ἔμπνευσιν νὰ τὸ συλλάβετε, σεῖς καὶ νὰ τὸ τερματίσετε ἀφεύκτως.

Ὁ μυθιστοριογράφος ἐσκέφθη μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε :

— Εὕρηκα ! Θὰ λυσσάξῃ τὸ μπουλντώκ, θὰ δαγκώσῃ ὅλους ἀστυνομικοὺς καὶ λωποδύτας, καὶ πάει λέοντας !...

— Γένοιτο, λοιπόν.

Καὶ ἔγινε. Τὴν ἑπομένην τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐτελείωσεν ἀποτόμως. Τὸ μπουλντὼκ ἐλύσσαξεν, ἐδάγκασε τοὺς ἥρωας τοῦ ἀναγνώσματος καὶ αὐτοὶ μὲν μετεφέρθησαν στὸ Λυσσιατρεῖον, ὁ μυθιστοριογράφος ὅμως ὡρκίσθη νὰ μὴ γράψῃ πλέον ἀνάγνωσμα. Εἰς τὴν ζωήν του καί, σχεδόν, δὲν ἐξανάγραψε...

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΔΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Τὸ ἑξῆς νεοτιμώτατον ἀνέκδοτον διηγοῦνται γιὰ τὸν μακαρίτην Βιεννέζον ἰατρὸν Μπίλλροθ. Ἦταν τόσο ἀφηρημένος ὁ γιατρός αὐτὸς ὥστε ἐπάθαινε διαρκῶς διάφορες γκάφες. Ἀπ' ὅλες αὐτὲς ἡ πειὸ χαριτωμένη εἶνε ἡ ἑξῆς :

Ὅπως ὅλοι οἱ γιατροὶ στὴν Βιέννη κρεμοῦσε κι'αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴν ἐπιγραφήν: «*Λὲν εἶνε μέσα*».

Μιὰ μέρα γυρνοῦσε στὸ σπίτι του ὁ Μπίλλροθ τρεμερὰ ἀφηρημένος. Ὅταν ἔφθασε δὲ μπρὸς στὴν πόρτα του καὶ εἶδε τὴν ἐπιγραφή, «*Λὲν εἶνε μέσα*», τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος εἶχε ἀναρτήσει φεύγων, ἐψιθύρισε :

— Ἀ ! δὲν εἶνε μέσα ; Τότε θὰ ξαναγυρίσω...

Κι' ἔφυγε ! . . .